

πλήρως ἄλλης, παυομένης ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ γραφείου τοῦ τύπου, ἢ συνηνωμένη μεθ' ἑτέρας (Ὁμόνοια, λόγου χάριν, καὶ Νεολόγος), ἢ μόνη εἰς σῆμα μικρὸν, ἕως οὗ τῷ 1870 ἐνεφανίσθη εὐπροσώπως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» ἀποσυρθέντος ἐπὶ μικρὸν Βλασίου Γαβριηλίδου. Τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταποκρίσεις ἔγραφεν ὁ Σπυρίδων Λάμπρος, τότε φοιτητῆς φιλολογίας. Πρώτην φοράν, κατὰ μάϊον τοῦ 1870, ἔγραψα εἰς ἐφημερίδα, τὴν «Ὁμόνοια». Εἰσηλθὼν εἰς ἐπιφυλλίδα αὐτῆς. ὁ δὲ ἀγαπητός μου Βλάσιος συνέστησέ με τοῖς ἀναγνώσταις καθὸ νέον—ἡμην νεώτερος τοῦ Γαβριηλίδου κατὰ δύο ἔτη—«γλαφυρὸν τὸν κάλαμον, καὶ λαμπρὸν, κατὰ συνέπειαν, ὑπισχνούμενον μέλλον ἐν τῇ πνευματικῇ τῶν γραμμάτων δημοκρατία». Ὑπὸ τὸν Γαβριηλίδην ἐν ἔτος ἢ «Ὁμόνοια» ζήσασα, ἀπέθανεν ὁ Γαβριηλίδης ἐζητήθη καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» καὶ συνειργάσθη μετὰ τοῦ Ἰπποκράτους Δ. Ταυλαρίου τῷ 1871. Καὶ τοῦτον μὲν θὰ συναντήσωμεν ἐν ἑτέρῳ σταδίῳ· ὁ δὲ Βλάσιος ἐν ἀρχῇ τοῦ φεβρουαρίου τοῦ 1872 ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γερμανίαν πρὸς σπουδὴν· ἐκεῖ δ' ἐξέδωκε τῷ 1873 (ἐν Λειψία) μετάφρασιν τῶν τοῦ Ἐρνέστου Λοθάρδου Λόγων ἀπολογητικῶν ὑπὲρ τῶν θεμελιωδῶν ἠθικῶν ἀληθειῶν τοῦ χριστιανισμοῦ. Πρὶν τοῦ Βλασίου, τοὺς ἀπολογητικοὺς τοῦ Λοθάρδου λόγους ὑπὲρ τῶν θεμελιωδῶν δογματικῶν ἀληθειῶν τοῦ χριστιανισμοῦ μετέφρασεν ὁ ἱερομόναχος Ἱερώνυμος Μυριανθεὺς ὁ ἐκ Κύπρου, ἐκτυπωθέντας ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ 1869. Μετὰ τὴν ἐκ Γερμανίας ἐπιστροφὴν ὁ Γαβριηλίδης περὶ τὰ τέλη

